

HỒI THỨ MƯỜI BA

THIẾU NIÊN LUYỆN VÕ BỊ NỘI THƯƠNG

Tạ Yên Khách sa sầm nét mặt hỏi:

-Bối đại phu ! Đại phu âm hồn chưa tan hay sao mà cứ quanh quẩn mãi với Tạ mỗ ? Đại phu cho Tạ mỗ biết các vị tới đây với mục đích gì ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Mục đích gì thì tại hạ đã nói rồi, sao tiên sinh còn hỏi mãi ?

Rồi y quay lại hỏi bọn tùy tùng:

-Các anh em chúng ta lên đây với mục đích gì ?

Bọn tùy tùng tuy có tám người, trừ Mễ hương chủ bị Tạ Yên Khách nắm giữ, còn bảy gã kia từ lúc đến giờ vẫn chưa mở miệng, bây giờ mới đồng thanh đáp:

-Bọn tại hạ đến đây chỉ xin vào ra mắt Bang chúa và cung thỉnh người về ngay tổng đà.

Tạ Yên Khách tức giận hỏi:

-Các người nói đi nói lại dường như vẫn nghi ngờ lão phu đem giấu bang chúa của các người. Có phải thế không ?

Bối Hải Thạch đáp:

-Bọn tại hạ chưa gặp mặt Thạch bang chúa thì những mối ẩn tình không ai dám đoán càn.

Y quay lại ngó một hán tử trung niên thân hình cao lớn nói:

-Vân hương chủ ! Hương chủ cùng các vị hiền đệ chia nhau bốn mặt tìm kiếm Bang chúa. Nếu thấy đại giá bang chúa ở đâu thì lập tức báo cho tiểu huynh hay.

Hán tử được kêu bằng Vân hương chủ tay cầm một đôi đoản kích sáng loáng đáp:

-Tiểu đệ xin tuân mệnh.

Rồi gã lớn tiếng nói:

-Các vị huynh đệ ! Bối tiên sinh có lệnh truyền. Chúng ta phải đi kiếm bang chúa.

Sáu gã kia đồng thanh đáp:

-Phải rồi !

Bảy người đi giạt lùi mấy bước rồi quay mình đi vào rừng.

Tạ Yên Khách tuy đã kiếm chế được một người, nhưng lão thấy bọn người bang Trường Lạc chẳng quan tâm gì đến sự yên nguy của Mễ hương chủ, ai cứ việc nấy mà đi, hình như họ chẳng e dè chi hết. Dù lão có hạ sát Mễ hương chủ, họ cũng coi

là thường. Một người ở lại chính là Bối Hải Thạch. Hiển nhiên y có ý giám thị Tạ Yên Khách, chứ không phải ở lại tìm cách giải cứu cho Mễ hương chủ.

Tạ Yên Khách bụng bảo dạ:

-Bọn này đi kiếm bang chúa không thấy, lúc quay về chắc cũng chưa chịu thôi. Vụ thăng lỗi kia giao Huyền thiết lệnh cho mình đã đồn đại ra khắp giang hồ. Nếu bây giờ gã lọt vào tay bang Trường Lạc thì chúng lại nắm thêm được một công cụ để kiềm chế mình. Lúc bấy giờ mình khó lòng tranh đoạt được với chúng. Chi bằng mình tìm kế thoát thân trước đi là hơn.

Tạ Yên Khách quyết định chủ ý rồi, lão thấy bảy người kia đã đi xa. Đột nhiên, lão giơ tay để vào lưng Mễ hương chủ rồi đẩy nội lực ra.

Chiêu thức này kêu bằng “Văn thừa võ úy”. Tay trái phát huy âm công, tay phải phát huy dương công. Lão dùng Mễ hương chủ làm một thứ binh khí lợi hại để đánh Bối Hải Thạch.

Lão vốn biết Bối Hải Thạch nội lực tinh thâm, chỉ vì lúc nào cũng có bệnh nên võ công y bị giảm sút mấy phần. Cũng vì Bối Hải Thạch mắc bệnh lâu ngày phải tìm cách chữa cho mình mà biết làm thuốc. Ba chữ Bối đại phu do đó mà ra, chứ y không phải là y sinh chân chính. Tuy võ công y có bị giảm bớt, nhưng vẫn còn nhiều chỗ cực kỳ lợi hại.

Chín năm trước đây, “Ký trung tam sát” đã bị y đánh chết trong một đêm và ở ba nơi riêng rẽ cách nhau đến hai trăm dặm. Vụ này đã khiến cho mọi người võ lâm khi đề cập đến đều phải hoảng hồn.

Tạ Yên Khách thấy Bối Hải Thạch ho sù sụ liên hồi dường như chân khí hư nhược, nhưng lão cũng không dám lơ là, vừa mới ra tay lão đã dùng một chiêu cực kỳ thâm độc.

Bối Hải Thạch thấy Tạ Yên Khách động thủ một cách đột ngột, y vừa ho vừa nói:

-Tạ tiên sinh ! ... tại sao tiên sinh lại làm ... tổn thương hòa khí ? ...

Câu hỏi của y bị cắt thành mấy quãng vì những cơn ho.

Y vừa nói vừa giơ song chưởng ra, lúc gần đụng vào Mễ hương chủ thì đột nhiên đầu gối y ra chiêu cho đụng vào bụng dưới Mễ hương chủ, để đẩy người gã cao lên qua đỉnh đầu y rồi vọt về phía sau. Đồng thời song chưởng của y nắm lấy trước ngực Tạ Yên Khách. Thật là một chiêu thức rất kỳ lạ.

Tạ Yên Khách tuy kiến văn rất uyên bác mà cũng không hiểu chiêu đó tên là gì. Lão giật mình kinh hãi, liền thuận thế giơ tay ra đón lấy chưởng lực đối phương thì cảm thấy những đầu ngón tay tự hồ như bị muôn ngàn mũi kim đâm vào cực kỳ đau đớn.

Tạ Yên Khách liền vận nội lực để địch lại chưởng lực của đối phương. Đột nhiên lão cảm thấy trước ngực trống rỗng, tựa hồ nội lực không đủ. Lão sức nhớ ra điều chi, liền la thầm:

-Chao ôi ! Nguy rồi ! Mình vừa luyện chưởng pháp nên nội lực đã bị hao tán đến bảy tám thành mà không hay. Như vậy thì mình tỷ đấu nội lực với hắn thế nào được ?

Lập tức lão hạ tay xuống đập vào bụng Bối Hải Thạch.

Bối Hải Thạch cũng hạ thấp tay xuống để ngăn chặn thế đánh của đối phương.

Tạ Yên Khách đột nhiên phát mạnh tay áo ra, phát huy “Thiết tụ công” quạt vào trước mặt đối phương. Chiều này mãnh liệt phi thường.

Bối Hải Thạch bụng bảo dạ:

-Thế đánh của lão tuy hiểm độc, nhưng đã lộ ra nội lực suy kiệt.

Y né người đi tránh khỏi.

Tạ Yên Khách thu tay áo về.

Vù một tiếng vang lên ! Lão đã phát huy kinh phong vào tay áo để mượn đà bằng mình lùi lại hơn một trượng. Lão chấp tay nói:

-Xin thứ cho ! Sau này sẽ có ngày tái hội.

Miệng nói chưa dứt lời thì người lão đã lúi về phía sau mau lẹ phi thường, nhưng lão vẫn ra vẻ ung dung chẳng lộ chi hấp tấp hốt hoảng cả.

Nguyên Tạ Yên Khách ra ba chiêu liền thấy tình thế không ổn liền bằng mình rút lui, nhưng cũng không thể bảo là lão đã bị thua về tay Bối Hải Thạch. Tuy lão phải dời khỏi Ma Thiên Lãnh, nhưng đối phương chín người vây đánh mà bị chết một tay cao thủ là Mễ hương chủ. Như vậy chẳng những thương tổn đến oai danh bang Trường Lạc mà nhục khí phái này cũng bị giảm sút nặng nề.

Tạ Yên Khách vượt vách núi dựng đứng bằng mình đi xuống. Lòng lão phần khoan khoái nhiều hơn là phần đau buồn. Nhưng lão chạy được mấy dặm thì mười đầu ngón tay lại ngâm ngấm đau.

Tạ Yên Khách giơ tay lên coi thì đầu ngón tay nào cũng hơi đỏ và sưng lên. Lão không khỏi ngấm ngầm kinh hãi, bụng bảo dạ:

-Nội lực thăng cha họ Bối này thật là ghê gớm !

Rồi lão thả bước đi chậm lại tìm một nơi vắng vẻ để vận khí điều hành các kinh mạch cùng huyết đạo trong thân thể.

Nhắc lại, Bối Hải Thạch thấy Tạ Yên Khách tự nhiên rút lui khỏi Ma Thiên Lãnh thì sinh lòng nghi hoặc. Y tự hỏi:

-Lão đã cùng Thạch bang chúa kết giao mà sao lại hạ độc thủ để giết Mễ hương chủ ? Nội vụ khuất khúc này thực khiến cho người ta nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu được.

Y liền quay lại nâng Mễ hương chủ lên áp hai lưng bàn tay vào hai yếu huyệt Hồn môn và Phách độ để trút nội lực sang cho gã.

Chỉ trong khoảng khắc Mễ hương chủ mất hết sức, khẽ lên tiếng:

-Đa tạ Bối tiên sinh đã cứu mạng cho.

Bối Hải Thạch nói:

-Mễ huynh đệ cần nằm yên nghỉ ngơi và nhớ rằng đừng có vận khí.

Nguyên vừa rồi Tạ Yên Khách ra chiêu “Văn thừa võ úy” là để đưa gã vào đất chết. Đồng thời lão hạ độc thủ toan sát hại cả Bối Hải Thạch nữa.

Giả tử Bối Hải Thạch cũng vận nội lực vào bàn tay để đón lấy Mễ hương chủ thì dù nội lực y có thâm hậu hơn Tạ Yên Khách, nhưng Mễ hương chủ bị hai luồng nội lực giáp công thì nhất định uổng mạng rồi. Vì thế mà Bối Hải Thạch đưa đầu gối ra thúc vào huyệt Thiên khu ở bụng dưới Mễ hương chủ, một mặt cho người y ngã ngửa xuống, một mặt hóa giải quá nửa phần nội lực của Tạ Yên Khách. Có thế thì Mễ hương chủ mới bảo toàn được tính mạng. Nhưng gã bị thương rất nặng, dù có chữa được khỏi hẳn cũng phải hàng mấy năm và chưa chắc đã khôi phục lại nội lực nguyên như cũ.

Bối Hải Thạch nhẹ nhàng đặt Mễ hương chủ xuống đất. Hai tay y đặt vào trước ngực gã để vận nội lực chống đỡ thương thế cho gã.

Bất thành linh có tiếng người la lên:

-Bang chúa đây rồi ! bang chúa đây rồi !

Bối Hải Thạch cả mừng nói:

-Mễ huynh đệ ! Tính mạng của Mễ huynh đệ không có gì là nguy hiểm nữa. Huynh đệ hãy nằm đây một chút để ta đến yết kiến Bang chúa.

Dứt lời lão vội chạy về phía có tiếng người hô hoán, trong bụng nghĩ thầm:

-Tạ ơn trời phật ! May mà tìm thấy Bang chúa. Nếu không thì phen này bản bang đến bị tiêu tan mất !

Bối Hải Thạch đi chưa đầy một dặm thì đã thấy một người ngồi trên tảng đá lớn. Y ngẩng đầu lên nhìn thì đúng là Thạch bang chúa.

Bọn Vân hương chủ bảy người đang đứng trước tảng đá thông tay rất nghiêm cẩn.

Bối Hải Thạch chạy nhanh tới nơi. Lúc này mặt trời đang ở giữa đỉnh đầu chiếu xuống soi rõ mặt mũi người ngồi trên tảng đá.

Người này mày thô mắt lớn, mặt mũi vuông vắn. Chẳng phải Thạch bang chúa thì còn ai nữa ?

Bối Hải Thạch mừng qua reo lên:

-Bang chúa ! Bang chúa mạnh giỏi đấy a ?

Y vừa nói câu này thì Thạch bang chúa lộ ra nét mặt cực kỳ đau khổ, má bên trái ửng hiện sắc xanh, má bên phải đỏ nhử như người say rượu.

Bối Hải Thạch là tay nội công cao cường, lại bị bệnh lâu ngày nên tinh về y thuật. Y vừa thấy tình trạng này liền giật mình kinh hãi nghĩ bụng:

-Bang chúa đang tu luyện một thứ nội công cực kỳ cao thâm. Chao ôi nguy rồi ! Bọn mình rầm rộ kéo lên đỉnh núi này, e rằng làm phiền nhiều đến cuộc luyện công của lão gia.

Chỉ trong chớp mắt bao nhiêu mối nghi ngờ ở trong lòng Bối Hải Thạch liền được giải đáp. Y lẩm bẩm:

-Té ra bang chúa đã lấy được một pho bí lục về võ công nên mất tích nửa năm nay chẳng thấy đâu. Tà tiênsinh kia chắc là đã biết Bang chúa ở thời kỳ luyện công đến lúc tối hậu, người ngoài không được tới quấy nhiễu để lão nhân gia phân tâm. Vì thế mà bất cứ bọn mình năn nỉ cách nào tiên sinh cũng nhất định không dẫn vào ra mắt. Tiênsinh có bụng tốt như vậy mà bọn mình lại tỏ ra không biết điều. Thật là đáng phàn nàn.

Rồi y lại nghĩ:

-Xem nội lực Bang chúa thì dường như hai luồng nội lực âm dương trong người đang công kích nhau ghê gớm. Long hổ đâu có thể hòa hợp với nhau được. Nếu không khéo thì đến bị tẩu hỏa nhập ma mất. Tình trạng này thiệt nguy hiểm vô cùng.

Bối Hải Thạch nghĩ vậy liền vẫy tay ra hiệu cho các người kìa hãy tạm rút lui.

Khi đã cách xa phiến đá trên có Thạch bang chúa ngồi chừng mười trượng Bối Hải Thạch mới đem tình hình này nói cho mọi người nghe.

Mọi người nghe Bối Hải Thạch nói thì đều lộ vẻ vừa kinh hãi vừa mừng thầm.

Có người hỏi lại:

-Bang chúa không đến nỗi tẩu hỏa nhập ma chứ ?

Có người lại cầu nhàu tự trách:

-Chúng mình thật là lỗ mãng, đâm bừa vào đây quấy nhiễu Bang chúa đang lúc lão gia luyện công, để có thể xảy ra họa hoạn phi thường !

Bối Hải Thạch nói:

-Mẽ hương chủ bị Tà tiên sinh đả thương. Vậy một anh em nào lại săn sóc y. Ta ở đây chầu chực Bang chúa để phòng khi gặp nguy cấp còn ra tay viện trợ cho người. Ngoài ra, các vị khác đứng gần đây chờ đợi, chớ làm huyên náo. Vạn hất mà có địch nhân lên núi thì các vị liệu cách làm cho họ rút lui êm thấm. Điều cần nhớ là đừng kinh động đến bang chúa.

Mọi người đều là những tay lão luyện trong võ lâm, nên chẳng ai không hiểu cái nguy cơ khi đại địch đến quấy nhiễu người luyện công nhất là gặp lúc tối hậu

quandâu, nên họ đều riu ríu vâng lời chia ra canh gác những nơi hiểm yếu, những mấu chốt giao thông để lên đỉnh núi.

Bối Hải Thạch len lén trở lại trước mặt Thạch bang chúa thì thấy da mặt y co rúm lại, toàn thân run lẩy bẩy, miệng há thật to như muốn la lên mà không ra tiếng. Hiển nhiên nội lực Thạch bang chúa đang đi vào đường rẽ và tính mạng nguy kịch đến nơi trong khoảng khắc.

Bối Hải Thạch kinh hãi vô cùng. Y muốn trèo lên cứu viện nhưng lại không hiểu Thạch bang chúa đang luyện nội công vào trình độ nào. Giữa lúc âm công và dương lực đang xung kích nhau như rồng tranh hổ đấu, nếu mìnhra tay làm lạc một chút tức là đưa đối phương mau vào chỗ chết.

Bối Hải Thạch để ý nhìn kỹ lại thì thấy áo quần trên mình Thạch bang chủ rách tả tơi, vì bị hai tay y cào vào, cả da thịt cũng đầy vết máu. Trên đầu Thạch bang chúa đang bốc ra một làn mù trắng dày đặc, ngưng tụ lại mà không tan đi.

Bối Hải Thạch tự hỏi:

-Thạch bang chúa về chiêu số võ công tuy biến ảo khôn lường, nhưng về nội lực thì trước nay không lấy gì làm thâm hậu cho lắm. Thế mà bây giờ trên đỉnh đầu y đã bốc hơi trắng thì công lực này phải cao thâm đến tột độ. Có lý đâu trong vòng nửa năm trời mà công lực lão gia lại tiến bộ thần tốc đến thế được ? Như vậy công phu mà Bang chúa đang luyện đây thiệt không phải tầm thường.

Bối Hải Thạch còn đang ngầnngừ chưa biết làm thế nào thì đột nhiên ngửi thấy mùi khét lẹt. Trên vai áo bên phải Thạch bang chúa lại có một luồng khói trắng bốc lên. Đó chính là hiện tượng của lúc luyện công đi vào chỗ tê liệt và người luyện sẽ bị chết trong chớp mắt.

Bối Hải Thạch cực kỳ kinh hãi, y không dám ngần ngừ nữa, đưa tay ra nắm lấy huyết Thanh lãnh uyên. Phương sách này ít ra là tạm thời khiến cho đối phương yên tĩnh trở lại một chút.

Ngờ đâu, ngón tay y vừa đụng vào khuỷu tay Thạch bang chúa thì chẳng khác nào sờ phải cục băng lạnh. Y run bắn người lên.

Bối Hải Thạch không dám vận nội lực để chống lại, vội rút tay về tự hỏi:

-Đây là môn nội công gì ? Tại sao nửa người đã lạnh thấu xương còn nửa người lại nóng như than hồng.

Bối Hải Thạch chưa biết làm thế nào thì đột nhiên người Thạch bang chúa co rúm lại tròn ửng, nằm lăn lộn trên phiến đá. Gã giãy đành đạch mấy cái, rồi ôm đầu nằm yên không nhúc nhích nữa.

Bối Hải Thạch la hoảng:

-Bang chúa ! Bang chúa ! ...

Y sờ lên mũi đối phương thì thấy hầy còn hô hấp, nhưng hơi thở rất yếu ớt chỉ còn thoi thóp một chút và không biết sẽ tắt lúc nào.

Bối Hải Thạch nhả út cặp lông mày, y huyết lên một tiếng còi, rồi nâng Thạch bang chúa dậy để tựa vào phiến đá.

Lát sau mọi người trong bang nghe tiếng còi lục tục kéo đến. Họ thấy mặt bang chúa lúc đỏ như người say rượu lúc lại lợt lạt như xác chết trôi, người y không ngớt run lên bần bật thì ai nấy cả kinh thất sắc, ánh mắt cực kỳ lo âu nghi hoặc. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn cả vào Bối Hải Thạch vì đó là hy vọng cuối cùng của bọn họ.

Bối Hải Thạch nói:

-Bang chúa hiển nhiên đang tu luyện một môn nội công thượng thặng. Người có bị tẩu hỏa nhập ma hay không thì ta chưa dám quyết đoán. Đây là một việc rất trọng đại xin các vị cùng bàn bạc thêm vào cho, xem có ra kế hoạch gì không ?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Ai cũng nghĩ thầm:

-Đến Bối đại phu mà còn nghĩ không ra thì mình còn có cao kiến gì nữa ?

Mọi người không ai nói gì.

Mễ hương chủ cũng đã được người nâng đỡ đưa đến. Gã ngồi tựa gốc cây khế nói:

-Bối ... Bối tiên sinh ! Tiên sinh bảo làm thế nào thì anh em chỉ biết làm theo như vậy ... chủ ý của tiên sinh ... còn cao minh gấp mấy bọn tiểu đệ.

Bối Hải Thạch lại đảo mắt nhìn Thạch bang chủ một lần nữa rồi nói:

-Bốn môn phái lớn ở Quan Đông đã ước định vào tiết Trùng dương đều đến thăm Tổng đà bản bang. Tính ra từ nay đến ngày đó chỉ còn có một tháng. Thời gian cấp bách lắm rồi. Việc ấy có quan hệ đến sự vinh nhục tồn vong của bản bang, chắc hết thảy anh em đều biết rõ rồi. Vụ này ngoài thì có bốn phái lớn ở Quan Đông ra mặt động thủ, nhưng thực tình bang Trường Lạc chúng ta còn có bao nhiêu bang hội môn phái ở trong bóng tối thù địch nữa ? Giả sử Tổng đà bản bang mà bị bốn phái ở Quan Đông hất đi thì dĩ nhiên bang Trường Lạc ta phải vỡ tan tành ... Khi ấy chúng ta đừng nói đến chuyện còn đất đứng trên chốn giang hồ, mà chỉ cầu một nơi ẩn nấp đảm bảo toàn tính mạng ... cũng khó lòng đấy ...

Vân hương chủ nói:

-Bối tiên sinh nói đúng đó. Thanh danh bang Trường Lạc chúng mình trên chốn giang hồ thế nào anh em đều biết cả rồi. Anh em mình hành động một cách mau lẹ không khéo mồm miệng theo đường lối của những kẻ ngụy quân tử nên xúc phạm đến nhiều người rồi sinh thù oán. Vụ này nếu không có bang chúa chủ trương thì e rằng ... Hối ôi ! ...

Bối Hải Thạch nói:

-Việc này không thể chậm trễ được. Theo ý ta thì chúng mình phải cấp tốc đưa bang chúa về Tổng đà. Cứ bệnh thế trước mắt thì tình trạng bang chúa ... nguy ngập vô cùng. Nếu có cát nhân thiên tướng bảo trợ cho mà lão gia trong vòng mười ngày hay nửa tháng khỏi được thì thật là phước đức. Dù bang chúa chưa khỏi bệnh nhưng có lão gia ở Tổng đà thì anh em chống ngoại địch cũng yên tâm được một phần. Có đúng thế không ?

Mọi người đều đáp:

-Tiên sinh dạy chí phải !

Bối Hải Thạch nói:

-Đã vậy thì chúng ta chia ra làm hai tốp đưa bang chúa cùng Mễ hương chủ về Tổng đà.

Thế rồi mọi người chặt cành cây và lấy vỏ cây buộc thành hai cái cáng. Họ đặt Thạch bang chúa cùng Mễ hương chủ lên cáng rồi buộc chắc để phòng xuống dốc khỏi tuột đi. Tám người luân phiên khiêng hai cái cáng từ Ma Thiên Lãnh đi xuống.

Lại nói đến chàng thiếu niên hôm ấy đang luyện công theo lời Tạ Yên Khách đã chỉ dẫn.

Lúc đó vào khoảng giờ Ngọ, chàng cảm thấy những kinh mạch “Thủ dương minh đại trường”, “Túc dương minh vi kinh”, “Túc thái dương bàng quang kinh”, “Thủ thái dương tam tiêu kinh”, “Túc thiếu dương đởm kinh” bị khí nóng bốc lên không thể kiềm chế được. Cùng lúc ấy, các kinh mạch thuộc Thái âm, Thiếu âm, Quyết âm lại lạnh tựa hồ đông chặc thành băng. Bên nhiệt thì nóng ghê gớm mà bên hàn lại lạnh kinh khủng, hai bên không lưu thông với nhau mà cương trì thành thế đối lập.

Nguyên chàng thiếu niên này mấy năm nay chuyên cần tu luyện, công lực tăng tiến rất nhiều. Giờ Ngọ hôm nay là môn Viêm viêm công của chàng đã đến ngày giờ thành tựu.

Chiếu theo sự dự định của Tạ Yên Khách thì một khi môn Viêm viêm công của chàng đến lúc thành tựu sẽ xung đột mãnh liệt với công lực Hàn ý miên chưởng rồi đưa chàng đến chỗ mất mạng.

oOo